

ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ОФИЦИАЛНО ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА – БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ

ГОДИНА СХVІІІ, БРОЙ 5

СОФИЯ, 16-28 ФЕВРУАРИ 2017 г.

ЦЕНА 0,70 лв.

e-mail: sinizdat@gmail.com, bg.synodalpress@gmail.com

www.synodalpressbg.blogspot.bg

† Пловдивски митрополит Николай

- Не нам, не нам, а имени Твоему

Стр. 1-5

† Ловчански митрополит Гавриил

- Пастирът мъченик

Стр. 6

Св. Лука Войно-Ясенецки

- Силата Ми в немощ се проявява

Стр. 7

ПОДВИЖНИЦИ НА БЛАГОЧЕСТИЕТО

- Новопоставилия се архим.

Кирил (Павлов): За забистта

Стр. 3

- Неуморим в служението

Подвигът на скромното житие на св. Никола Плана

Стр. 8

ДНИ, ПОСВЕТЕНИ НА Св. ЛУКА СИМФЕРОПОЛСКИ В ПЛОВДИВ

„Дни на свети Лука“, посветени на светителя хирург, архиепископ Симферополски и чудотворец Лука (Войно-Ясенецки), се проведеха в Пловдив. Мероприятия бяха организирани от Пловдивска света митрополия и Гражданска инициатива „Славяни“ на 11 и 12 февруари 2017 г.

Негово Светейшество Българският патриарх Неофит, митрополити и епископи на БПЦ-Българска патриаршия взеха участие в празненствата, в рамките на които бе отбелязана и 10-годишнината от интронизацията на Негово Високопреосвещенство Пловдивски митрополит Николай на Пловдивския митрополитски престол.

Специален гост на

празненствата бе Борисполски и Броварски митрополит Антоний, управляващ делата на Украинската православна църква – Московска патриаршия и ректор на Киевската духовна академия и семинария, пратеник от Руската православна църква, дар от която е частицата мощи на св. Лука Симферопол-

ки, изложени за поклонение в митрополитската катедрала на Пловдив „Св. Марина“.

Частицата от светите мощи на св. Лука (Войно-Ясенецки) Симферополски Чудотворец беше донесена на 22 октомври 2016 г. в храм „Св. вмчца Марина“ от Богородския епископ Антоний от Руската пра-

вославна църква, дар на Пловдивската света митрополия и православните българи от Московския и на цяла Русия патриарх Кирил. Оттогава светите мощи се съхраняват в пловдивския митрополитски храм и там всеки четвъртък след вечерното богослужение се отслужва молебен към св. Лука за болни.

Гости на тържествата бяха и високопреосвещеният архиепископ на Йерусалимската патриаршия, митрополитът на Дидимотио и Орестиада Дамаскин от Йерусалимската патриаршия, митрополитът на Пловдивска православна църква, НВ Симеон II, представителите на Руската и на Румънската православна църква в България – архим. Филип

На стр. 4

АРХИЕРЕЙСКИ СЛОВА

Не нам, не нам, а имени Твоему

Слово на Негово Високопреосвещенство митрополит Николай по повод 10 години от интронизацията му за Пловдивски митрополит

Ваше Светейшество,

Ваше Величество, Досточтими архипастири скъпи гости от Поместните православни църкви,

Ваше Високопреосвещенство и Преосвещенства,

Боголюбиви отци, верни съработници на благодатната нива на богоспасемамата Пловдивска епархия,

Възлюбени в Господа братя и сестри,

Приемам, че днес сте се намерили в този храм, посветен на света великомъченица Марина, в престолния ни град Пловдив, не за да се славослови незаслужено един малък човек, а за да възхваляем заедно Господа и отново да Му благодарим за безкрайната Му милост и за всички чудеса и благодеяния, с които Той ни обспива. Да кажем: „Не нам, не нам, а имени Твоему!“ – „Не за нас, не за нас, а в Твоето име“.

Преди десет години Бог промисли да ме постави, мен грешния, начело на тази древна апостолска катедрала. Промисли Бог да ме вгради като поредната брънка

в безкрайната верига на пловдивските архиереи. Верига, която е начената от свети апостол Ерм, ръкоположен от самия апостол Павел. Катедра, от която през последните 1981 години (от 36 г. сл. Р. Хр.) непрестанно се е славело името Божие, с извършването на светата Евхаристия са измолвани Божията милост и Божие то благословение над тукашните християни, катедра, от която е било защитавано Православието и са били проповядвани принципите на християнската православна вяра. Верига, която ще продължи до края на времето. Това е милост нечувана, за която благодаря Богу непрестанно. И отговорност, пред която изпитвам благоговееен трепет.

Същевременно служението на Пловдивската митрополитска катедрала не е леко. Знаете, че по време на Сердикийския събор през 343 г. арианите са се отделили и именно тук, във Филипопол, са провели алтернативния си паралелен еретически събор. И по-късно, през XI и XII век, Пловдив е бил подложен на нашествия на павликяни, манихеи и всякакви други учения, които са претендирали да представят едно алтернативно християнство, една алтернативна вяра.

От първите векове буквално до ден-днешен Пловдив е арена на титаничен сблъсък между Православната църква, такава, каквато е основана от Господ Исус Христос и изградена от отците-светители на Православието, от една страна, и всевъзможни псевдоцър-

ковни и парахристиянски организации, които по същество се опитват да заместят или подменят истинското християнство и истинската Църква, от друга страна. Да подмамят, изкушат и отклонят народа от спасителното за него Христово учение. Не че това не се случва навсякъде по християнския свят. Не че на други места православните не биват буквално избивани и прокуждани. Но и тук, в Пловдив, не е леко. И слава Богу!

Щом срещаме трудности, щом имаме изпитания, значи, че Бог ни обича, че ще ги преодолеем и издържим. Затова първото, което искам да кажа, е: благодаря на Бога! Благодаря Му за благоволеното да сложи върху ми тежкия кръст на Пловдивската митрополитска катедрала! Благодаря за благодатната Му помощ, която винаги през тези години ми е давал, и че никога в тежки моменти, а те не бяха малко, не ме е изоставял! Единственото, което мога да дам в замяна, е да потвърдя вече даденото от мен при хиротонията ми обещание, че никога няма да изоставя или предам светата Христова Църква и православната наша вяра. Никога и при никакви обстоятелства!

Съветвахме ме да направя преглед на това, което сме постигнали в епархийската ни църква през изминалите десет години. Естествено, че не бих направил такова нещо. Исус Христос казва: „Каквото поискате от Отца в Моё име, ще го направя, за да се прослави

На стр. 5

ХРОНИКА

България

Във всичките си дела търсете полезното за българския народ

Отстояването на непреходните нравствени ценности и благоденствието на всеки човек и обществото са обща грижа за държавата и Българската православна църква. Това беше общата позиция на президента Румен Радев и на Негово Светейшество Българския патриарх Неофит, които разговаряха на **15 февруари** в Синодната палата. На срещата, която се състоя по покана на Българския патриарх, присъстваха и митрополитите от Светия Синод на БПЦ.

„Не се съмняваме, че когато взимате решения за България, Вие ще се ръководите от евангелските ценности, от стремежа към мир, любов и правда, и във всичките си дела ще търсите какво е полезно за българския народ!“ – обръна се Българският патриарх Неофит и митрополитите от Светия Синод на БПЦ към президента Румен Радев.

Президентът подчерта, че православните миряни и всички наши сънародници са посрещнали с надежда първите думи на Българския патриарх още след

Снимка: Анастас Каравазов

неговото избиране, защото са послания в подкрепа на единството както на Църквата, така и на обществото ни. Тази надежда е все по-силна, защото днес има много предизвикателства пред ценностите, вярата и изконните добродетели.

Румен Радев посочи също така, че в съгласието, вярата и единството е нашият успех както в църковните дела, така и в държавата ни, и призова всеки на своето поприще да изпълнява просветено и с отговорност своята мисия.

„Уверявам Ви в своето искрено желание и твърда воля за съпричаст-

ност към всяка достойна изява, която подкрепя българската духовност и християнските ценности. Те са многовековни стожери на националното самосъзнание, вградени са в основите на държавността ни“, посочи президентът Радев.

В знак на почит държавният глава поднесе на Негово Светейшество издание на „История славянобългарска“ и отправи благопожеланията си за здраве, за мирни и светли дни на Българския патриарх и на митрополитите от Светия Синод на Българската православна църква.

Отдел „Връзки с обществеността“

Панихида за 144-годишнината от кончината на Васил Левски – йеродякон Игнатий

Тази година се навършват 144 години от гибелта на йеродякон Игнатий (Васил Левски). По този повод в страната бяха отслужени панихиди и организирани официални възпоменания в памет на видния българин.

В София в старинния храм „Света София – Премъдрост Божия“ заупокойно последование беше отслужено от Негово Преосвещенство Бранички еп. Григорий – викарий на Софийския митрополит, с молитвеноото съучастие на Негово Светейшество патриарх Неофит и Мелнишкия епископ Герасим, главен секретар на Св. Синод на БПЦ-БП. С тях съслужиха десетки предстоятели на столични храмове, софийски свещенослужители и дякони.

В края на панихидата с възпоменателно слово се обръна епископ Григорий – слово за „този, който отдаде живота си, за да я има свободата, да живеем в радост и надежда в скъпото ни Отечество – България“, за „апостолския път на свободата, който Левски извървя с иносечно дръзновение, осъзнал, че ако загуби, губи само себе си, но ако спечели – печели цял народ“. Негово Преосвещенство каза още: „Та-

Снимка: Мартин Митов

зи вечер ще запазим мълчание пред паметта на Левски. В минутата на тишина ние разбираме колко нужен ни е той днес. Нужна ни е неговата послонична честност, която е към всичко. Към приятелите си, към народното имущество, към народните дела, честност към свободата и вярата... и честност към Бога. Останал до края на земните си дни истински Христов последовател, отдал сърцето си на Бога, на Църквата и на народа си... Бог да го прости! Вечна и блажена да е паметта му!“

След богослужението в храма, литийно шествие, предвождано от дяконите и свещениците, се отправи към паметника на Левски. В него се включиха

Негово Светейшество патриарх Неофит, президентът на Република България Румен Радев, вицепрезидентът Илияна Йотова, министър-председателят Огнян Герджиков, министрите Стефан Янев, Деница Златева и др., кметът на София – Йорданка Фандъкова, както и много граждани.

Пред паметника на Апостола тържествени слова произнесе г-жа Йорданка Фандъкова, президентът Румен Радев и др.

Официалната част завърши с поднасяне на венци и цветя на паметника, който през целия ден беше място за поклонение на малки и големи родолюбиви българи.

Софийска митрополия

Почит към делото на БПЦ по спасяването на българските евреи

„Знаменателен ден“ и „историческа среща“ – това бе определението, което дадоха за състоялата се в Синодната палата на **16 февруари** среща участниците в нея – Българският патриарх Неофит и представителите на еврейската общност в България и на Министерството на външните работи. Участие взе и Негово Високопреосвещенство Западно- и Средноевропейски митрополит Антоний.

В състава на делегацията бяха: д-р Александър Оскар – председател на Организацията на евреите в България (ОЕБ) „Шалом“, г-жа София Коев – председател на Централния изraelтjански духовен съвет (ЦИДС), Рав Йеол Ифрах – гл. равин на Централната софийска синагога, както и Н. Пр. Пламен Бончев – гл. директор на дирекция „Глобални въпроси“ в МВнР, г-жа Мария Спасова – директор на дирекция „Права на човека“ в МВнР, и г-н Владимир Манолов – нач. на политическия кабинет на министъра.

Основна тема на разговора бе делото на Българската православна църква по спасяването на евреите в България и номинацията на БПЦ-БП за Нобелова награда за мир.

„Тук сме, за да заявим категорично си желание да популяризираме делото на Българската православна църква по спасяването на българските евреи през Втората световна война, както сред широката общественост в България, така и в чужбина, и да изразим огромната благодарност на евреите за смелата безпрецедентна постъпка на синодалните архиепи от онова време!“ – заяви г-н Оскар.

„Без искрена вяра, надежда в Бога и любов към ближните е било непосилно да се стои така твърдо и непоколебимо в доброто и Истината в такива трудни времена“ – каза в отговор патриарх Неофит и подчерта, че „именно водени от тези християнски добродетели, нашите предшественици са извършили това дело, което свързва изraelтjански и българския народ, и ще ги свързва и занаяпред“.

В хода на разговора бе изтъкнато, че няма друга Църква в света, която като цялостна институция така единно, непоколебимо и категорично да е заявила своята позиция в защита на евреите и не само на думи, но и с конкретни дела да е защитила своите сънародници. „Ние носим отговорност светът да узнае за това

Снимка: Анастас Каравазов

уникално дело на БПЦ. Да се знае и да се помни как вярата вдъхновява и дава сили да се върши добро и че тя и изконните морални ценности, които проповядва, трябва да ръководят хората в техния живот“ – каза г-н Оскар в заключение.

Участниците в срещата набелязаха конкретни инициативи в посока популяризиране делото на БПЦ, като организиране на възпоменания, конференции и конкурси за деца, и изяви намерение те да станат ежегодни.

След срещата се състоя брифинг за представителите на медиите.

На **18 февруари** представители на еврейската общност в България взеха участие във възпоменанието за патриарх Кирил и екзарх Стефан в Бачковския манастир. По покана на патриарх Неофит във възпоменанието участва и посланикът на Израел в България Нейно превъзходителство Ирит Лилян.

Лично Негово Светейшество Българският патриарх Неофит оглави панихидата в памет на двамата йерарси. Редом с него в съслужение застанаха високопреосвещените митрополити: Великотърновски Григорий, Пловдивски Николай, Русенски Наум и Старозагорски Кирилан; преосвещените епископи: Мелнишки Герасим – гл. секретар на Св. Синод, Месемврийски Яков, Бранички Григорий и Знеполски Арсений, манастирското братство и духовници на БПЦ.

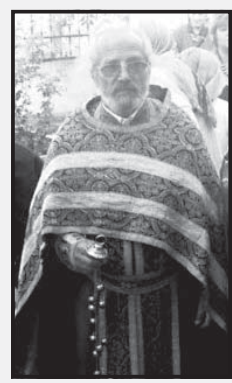
След като поднесе венци и цветя на гробовете на двамата предстоятели на БПЦ, обявени за праведници на света, Н.Пр. Ирит Лилян, г-жа София Коев – председател на Централния изraelтjански духовен съвет (ЦИДС), и представители на Организацията на евреите в България (ОЕБ) „Шалом“ от София и Пловдив бяха приети от патриарх Неофит и игумена на манастира архим. Симон в игуменарната на обителта.

Отдел „Връзки с обществеността“

† IN MEMORIAM

С дълбока тъга съобщаваме, че на **24. 02. 2017 г.** се упокои в Господа дългогодишният свещеник от Доростолска епархия **и.к. КИРИЛ СТОЯНОВ БЕЛЧЕВ**

Роден на 17.03.1952 г. в с. Средище, Силистренско. Ръкоположен за свещеник през 1978 г. от митрополит Софроний Доростоло-Червенски. Служил в с. Зафирово, гр. Тутракан, с. Варненци, с. Иширково и с. Средище. Приел духовното звание, положил ръка на ралото, той самоотвержено и уверено гледаше само напред и нагоре. Като Добрия пастир той винаги беше на своя пост в продължение на 39 години.

Загубата е тежка, скръбта – съкрушителна, а енористите се лишават от своя душепастир на Църквата.

На 25. 02. 2017 г. бе извършена Заупокойна света Литургия, а от 11 ч. опелото бе отслужено от Доростолския митрополит Амвросий и духовници от епархията.

Бог да прости отец Кирил!

Вечна и блажена да бъде паметта му!

Доростолска митрополия

ПОДВИЖНИЦИ НА БЛАГОЧЕСТИЕТО

В името на Отца и Сина и Светия Дух!

Възлюбени в Христа братя и сестри! Веднъж, по своя обичай, Господ влязъл в събота в иудейска синагога и започнал да проповядва там словото Божие. Видял жена, която осемнадесет години страдала от тежък телесен недъг – тя била презърбена и не можела да се изправи. Господ се съжалил над нея и като я повикал при Себе Си, казал: „Жено, освобождаваш се от недъга си“ (Лука. 13:12). Той възложил ръцете си върху нея, и тя тозчас се изправила и започнала да слави Бога.

Началникът пък на синагогата, хранейки в сърцето си скрита завист към Спасителя, виждайки с какво уважение се ползва Той сред народа и с каква любов народът Го заобикаля, възнеоудувал против чудесното изцеление на не-

частната жена от Божествения Чудотворец и започнал строго да говори на народа: „Шест гена има, през които трябва да се работи; в тях дохождайте и се лекувайте, а не в съботен ден“ (Лука. 13:14).

Усетил в тези думи притворството и лицемерието на началника на синагогата, Спасителят всенародно разобличава маската на неговата мнима ревност по Закона Мойсеев: „Лицемерецо, не отвързва ли всеки от вас вола си или осела си от яслите в събота, и не води ли да го пою? А тая дъщеря Авраамова, която сатаната е свързал, ето вече осемнадесет години, не биваше ли да се освободи от тия връзки в съботен ден?“ (Лука. 13:15-16).

След такова изобличение пред всички, изведнъж се разкрила злобата в душата на мнимия ревнител

Архимандрит КИРИЛ (Павлов)

ЗА ЗАВИСТТА

Снимка: p-blagovesti.ru

от иудейската синагога.

Скъпи братя и сестри! От посочения пример ние видяхме по какъв начин действат завистниците, представящи се за хора, които се грижат за общото благо. Всъщност те та-

ят в своето сърце отвратително лицемерие. Добрите хора се радват на благополучието на ближните, говорят добри думи за благодетелите и славят Бога. Злите пък и завистливи хора се отнасят с не-

доброжелателство към благополучието на ближните, не могат да търпят ничие превъзходство, не се радват на ничия радост, а обратното, стараят се да възпрепятстват благополучието на ближния. А ако не е по силите им да постигнат това, те се стараят с всякакви козни и интриги да унижат и обезславят доброто дело на ближния, претъпявайки всичко в лоша страна. Подобно на къртици, робещи се в земята и неспособни да видят Божията светлина, завистливите хора подкопават под самата основа добродетелите, само и само за да опорочат някого. И няма на земята добро дело, което да не е докоснато от завист.

Завистта дава недостойни имена на всичко добро и свято, с единствена цел – да унизи почитените и порядъчните хора, да ги лиши от любов и уважение, с които те се ползват по справедливост.

Завистта ражда страшни пороци: ненавист, злоречие, презрение, коварство, измама, убийство и много други. Затова завистта е корен на всяко зло. Ако другото зло има някакъв предел, завистта няма предел, тя е постоянно зло, безгранично, безкраен грях – както казват светите отци. Ако не би имало завист, бихме били заобиколявани от тишина и спокойствие, мир и благоденствие. Да направим нещо в полза на ближния би било за нас сърдечно удоволствие, да видим участието на брата си би било наше щастие. Ако нямаше завист, нашите действия и желания биха били направлявани само от любов, която на всички желае доброто. Но където има завист, там има неуредици, там всичко е лошо.

Завистливият като нощен крадец подкопава, разрушава благосъстоянието на ближния и само тогава се успокоява, когато достига своята цел. Да лиши някого от щастие, да го види в злострадание – ето целта, към която се стреми завистта. Лъжата, клеветата, измамата, низкото шмекеруване, ласкателството пред по-висшите – ето своите действия на завистта. Много зло и вреда нанася завистта на обществото, стараяйки се да навреди на хорското щастие, разрушвайки християнския мир между ближните.

Историята на Църквата познава множество примери на ужасни злодеяния, извършени под влиянието на този порок. Движен от завист, Каин убива своя брат Авел; братята на Йосиф, завиждайки на неговата телесна и вътрешна красота, го продават в робство; първосвещениците и фарисеите, движени от завист към Спасителя, оклеветали и унизили Го, извършват ужасния грях на богоубийството. Завистта – това е ръждавина, разяждаща душата на завистника. Завистливият човек няма покой ни денем, ни нощем, винаги и от всички е недоволен, оплаква се от всичко с ропот, измъчват го често гняв и постоянна злоба.

Възлюбени в Христа братя и сестри! Да се пазим от този порок! Да се постареем да възпитаеме в своето сърце разположение и любов към всяко добро дело. Светите отци казват: когато видите ближнел, който в нещо ви превъзхожда, не давайте място на завистта, а възнесете топла молитва към Господа, за да укрепи и умножи добродетелите на ближния, тогава и вас Господ не ще остави без Своята милост и любов. Онези пък, които вече са заразени от този гнусен порок и искат да се избавят от него, светите отци ги съветват да умъртвят майката на тази страст – зордостта е майката на завистта. А свети апостол Павел препоръчва да придобият любов, защото любовта не завижда (1 Кор. 13:4) – и тогава завистта отпадна сама.

Освен това трябва да се знае, че всичко, което принадлежи на човека, не може и не трябва да се почита за важно и велико, и затова не може да бъде предмет на завист. За християнина истинските блага трябва да са небесните блага, а всичко останало: здравето, богатството, почестите – това е тленно, временно и не трябва да ражда завист.

Да се постареем, възлюбени, да шаме мир между си, защото няма нищо по-сладостно на света от мира. Да се помолим на Господ да утвърди мира между нас, за да можем да се избавим от гнусния порок на завистта и да избегнем наказанието на Неговия Страшен и праведен Съд. Амин.

Превод: *ук. Йоан КАРАМИХАЛЕВ*

Престави се в Господа архимандрит Кирил (Павлов)

Вечерта на 20 февруари 2017 г. в Перedelкино, на 98-годишна възраст, след продължително боледуване се престави в Господа един от най-почитаните съвременни старци на Руската православна църква архимандрит Кирил (Павлов) – дългогодишният духовник на Свято-Троицко Сергиевата лавра и на тримата от Руските патриарси.

Архим. Кирил (Иван Дмитриевич Павлов) е роден на 8 октомври 1919 г. в Рязанска губерния, във вярващо селско семейство, но по неговите думи, „от 12-годишен заживял в средата на невярващи, при брат му, и разпилял своята духовност“. На младини работел като технолог в металургически комбинат. Участвал във Великата отечествена война като пехотинец и командир на взвод. Разказвал, че в разрушения Сталинград през април 1943 г. сред развалините намерил Евангелие, с което никога не се разделял.

След края на войната завършил Московската духовна семинария, която по онова време била в Новодевичийският манастир в Москва, а после и Московската духовна академия. Оттогава неговият живот

бил свързан с Троице-Сергиевата лавра.

На 25 август 1954 г. бил постриган за монах, същата година е ръкоположен за йеродякон и за йеромонах. От 1965 г. е духовник на братята в Лаврата.

По свидетелства на съвременници, при него са се изповядвали трима патриарси – Алексей I, Пимен и Алексей II, във връзка с което заживял в Патриаршеската резиденция в Перedelкино, но продължил да обгръща духовно монасите от Лаврата и многобройни вярващи.

Тежък инсулт обездвижил стареца, а по-късно практически го лишил от възможността да общува с външния свят. Прикован към постелята, той мъжествено понасял болестта си и не само не търсел подкрепа и утешение, но и в кратките моменти, когато възвръщали силите си, сам подкрепял и утешавал другите.

Автор на многочислени проповеди и поучения, и ок. 5000 писма до архиереи, свещеници и миряни с поздравления, наставления и назидания.

Бог да прости архимандрит Кирил!

Мисли на стареца архимандрит Кирил

- ✓ Дръж главата си надолу, а душата си нагоре към Бога.
- ✓ Как да се спасиш? – Сърцето си смирявай, а себе си укорявай.
- ✓ Който падне и се изправи – ще се спаси. Който не стане – ще погине.
- ✓ Искаш да бъдеш свободен в Христа – откажи се от себе си.
- ✓ Не бъди човекоугодник и ще станеш богоугодник.
- ✓ Ако не чуваш чуждите стонове, няма да ти помогнат нито постите, нито поклоните.
- ✓ За хората е важна външността, а за Бога – правдивостта и честността.
- ✓ Не се смей над чуждата беда, за да не заплачеш над своята.
- ✓ Този, който укорява другите, за своите грехове забравя.
- ✓ Кого светът е измамил? – Който към него се е привързал. А кого Бог ще спаси? – Който на Него се надява.
- ✓ Искаш да се спасиш – научи се да се смиряваш.

- ✓ Помни: добри са постът и бдението, но по-добро от всичко е смириенето.
- ✓ Първо идват скърбите, а после – благодатта.
- ✓ Духът обича мъжеството, но не и дързостта.
- ✓ Най-добрата форма на любов открай време е една – молитвата.
- ✓ Душата трябва да има благородство, както спасението е благородно, защото Бог го дава даром.
- ✓ Спасението е само в настъпленieto срещу греха. Отстъпленieto пред греха е гибелта.
- ✓ Скърбите са път към обожението на душата. Това означава да приемеш доброволно страданието, своя кръст.
- ✓ За любовта предстои борба до последния дъх.
- ✓ Бедността е най-доброто условие за духовната практика.
- ✓ Да приемеш произволно страданието заради Христа – е по-висше от обикновените утешения.
- ✓ Монахът спи, но грехът бди.
- ✓ Който Богу се моли, няма да се опозори.

Източник: afonnews.ru/forum

ДНИ, ПОСВЕТЕНИ НА СВ. ЛУКА СИМФЕРОПОЛСКИ В ПЛОВДИВ

От стр. 1

Василчев и ствар. ик. Нелуд Опра, игуменът на светогорския Зографски манастир архим. Амвросий, секретарят на Върхния отдел на УПЦ-Московска патриаршия прот. Николай Данилевич, игумен Пьотър Еремеев, ректор на руския православен университет „Св. Иоан Богослов“ и наместник на Високо-Петровския мъжки ставропигиален манастир в Москва.

Подкупола на митрополитската катедра „Св. вмчца Марина“ за тържествата се стехока епархийски съветници, архиерейски наместници, свещеници и монашестваци от 7-те духовни околии на Пловдивска епархия, представители на БПЦ, представители на държавната и местната власт, много миряни, дошли да се поклонят на мощите на св. Лука и да поздравят своя митрополит.

Празненствата в прослава на св. Лука започнаха на 11 февруари в Драматичния театър „Н. О. Масалитинов“ в Пловдив, със слово на Негово Високосповесенство Пловдивски митрополит Николай и с представянето на две книги за живота и чудеса

чански митрополит Гавриил. Същия ден се състоя и премиерата на документалния филм „Светителят хирург“ с автор Ангел Бончев. Вечерта за жителите на Пловдив и гостите на празненствата бе организиран тържествен концерт по повод десет години от интронизацията на Пловдивския митрополит Николай.

Кулминацията на празненствата бе съборната свята Литургия в митрополитския храм „Св. вмчца Мариа“ – с изняснене мощите на св. Лука за поклонение. Тя бе отслужена на 12 февруари, Неделя на Блаудния син, оглавена от епархийския архиерей – Негово Високосповесенство Пловдивски митрополит Николай. Молитвено участие в светата Литургия взе Негово Високосповесенство Българският патриарх Неофит.

След края на богослужбата патриарх Неофит се обърна към митрополит Николай с думите: „Ваши Високосповесенство, всяка годишнина и всеки юбилей ни дават повод да спрем и да се огледаме назад – към онова, което с Божията помощ, с подкрепата на вярващия народ и с личните наши усилия сме сторили на Господния виноград. И, като отчетем стореното, да набежим и нашите бъдещи

та на св. Лука – изданието на Пловдивския митрополит „Светителят – хирург“ на протодякон Василий Марушак и „Бъръ помощник...“, издание на Пловчанска митрополития за чудеса на св. Лука днес. Доклад на тема „Свети Лука, пастирът мъченик“ изнесе Негово Високосповесенство Плов

ди дела, вършени от нас за Божия прослава и за успеха на мисията на Христова Църква, която Господ основа за спасението на човешкия род, отдавайки кръвта Си за нея (Дян. 10:28). С радост днес можем да кажем, че поглеждат назад към изминатото вече първо десятилетие

от митрополитското Ви служение. Все сте принесли богат плод (Иоан. 15:5) и сте положили добра основа за още много, което ще доразвивате и ще надграджате и занаядр, имайки неизменно на Ваша страна и Божиата помощ, и любовта на поверения Ви клир и църковен народ.

От името на Св. Синод на Българската православна църква – Българска патриаршия и от свое име Ви пожелаваме Бог да Ви покрива с още много здраве и мъдрост, та годините на архиерейското Ви служение да бъдат все така добродолни! Нека и занаядр светата Пловдивска епархия продължава да се издига в постоянен възход под неуморните Ваши архиерейски грижи! На многая и благая лета, Високосповесенство Владико! Благодарата и любовта на държавата и любият Господин Исус Христос

и общението в Светия Дух да бъдат с всички нас! Честит и благословен празник!

По рещението на Светия Синод на БПЦ Негово Свещителство патриарх Неофит връчи на високосповесенния Пловдивски митрополит Николай ордена на Българската православна църква „Св. Иоан Рилски“ – I степен, в знак на внимание и за църковни заслуги. За спомен от този паметен ден предостоятел на БПЦ подари на митрополит Николай от името на Св. Синод еногиллие и награден кръст. Високото църковно отличие архиерей пръв „като признание за труда на всички мои съработници, викарни епископи, протосинегл, духовни надзорници, епархийски съветници, църковни настоятели и всички труженници на Божията нива в диоцеза на богоспасеащата Пловдивска епархия“.

„Милост нечуванна“ за която благодаря Богу непрестанно, и „отговорност“, пред която изпитва благоговейен трепет – така определи митрополит Николай служението си на епархийски архиерей на древната апостолска катедра, основана от св. апостол Ери, ръкоположен от самия апостол Павел.

В своето вдъхновено слово той направи равностметка на изминалите години и изпитанията и благодарни на Бога за всичко. Говори за предизвикателствата на съвременността, пред които сме изправени като Христови следовници и заключи: „Чувствам, че в следващите десет години ще се случат събития, които ще убедят и последния отстъпник от въртата, че Бог съществува. Ние, вярващите православни християни, знаем то

ва и за разлика от невярващите можем да разчитаме знаците. Знаете са в един елементарни причинно-следствени връзки, които гласят, че всяко действие поражда равно по сила противодействие. Или по-просто казано: Бог поругаван не бива! На нашата отговорност лежи да обясняваме това, внимателно и ненатрапчиво, с любов към всеки човек, в който виждаме изображение на Бога. По този начин ще помагаме на все повече и повече хора да стъпят на спасителния път на въртата. В името на нашия дедца, за доброто на богоспасеащата Пловдивска епархия подзадрене Николай отпрати викарий му – Знеполски епископ Арсени. Но най-скъп и затрөгващ дар за архиерей вагта поздравите и стотиците картички, писма и рисуки, направени с много обич от дедца на епархията по повод годишнината.

От името на епархийските съвет, архиерейските наместници, свещенството и монашестваниците, църковните служители и боголюбивото паство на Пловдивска епархия подзадрене Николай отпрати викарий му – Знеполски епископ Арсени. Но най-скъп и затрөгващ дар за архиерей вагта поздравите и стотиците картички, писма и рисуки, направени с много обич от дедца на епархията по повод годишнината.

то изпълнение Бог ще ни подкрепя и помогне! (Словото четете на стр. 1-5)

От името на предстоятели на Украинската православна църква – Московска патриаршия – Негово Блаженство митрополит Онфурй, Борисполски и Броварски, митрополит Антоний връчи на митрополит Нико

лай ордена на Украинската православна църква „Св. Иоан Богослов“ – I степен в знак за братската любов между двете сестри църкви и за изключителните му заслуги.

Поздравителни адреси бяха поднесени от министър-председателя на Р България Огнян Герджиков и омбулсман Мая Манюлова. От името на епархийските съвет, архиерейските наместници, свещенството и монашестваниците, църковните служители и боголюбивото паство на Пловдивска епархия подзадрене Николай отпрати викарий му – Знеполски епископ Арсени. Но най-скъп и затрөгващ дар за архиерей вагта поздравите и стотиците картички, писма и рисуки, направени с много обич от дедца на епархията по повод годишнината.

Духовното тържество завърши с многолетствие, прогласено от митрополитския протодякон Илиян Александров. Целият храм в един глас запя: „На многая лета!“

Александар КАРАМИХАЛЕВА Снимки 4-5 стр.: Неделяна НЕШЕВ

Не нам, не нам, а имени Твоему

От стр. 1

Отец в Сина. Ако поискате нещо в Мос име. Аз ще го наравя“ (Иоан. 14:13-14). Ако нещо е направено, ако нещо е постигнато тук, в Пловдивския епархия, то е защото Господ Исус Христос го е направил. Не ние, а Той го е извършил. Ние само сме го поискали в Негово име, за Негова прослава. Ако в момент на човешка слабост сме поискали нещо в Негово, а в наше име, то просто не се е случило. През изминалите десет години Бог ни даде много богат, много успехи, но и много урони. Което се случи, се случи благодарение на Него; когото не се случи, се случи заради нашите човешки слабости. Благодарим Му за това, което се случи, и Ви благодарим за урощите, които ни преподаде. Благодарим на Бога за всичко!

Веднага след благодарността към Бога бих искал да отпратя благодарност към теб, които през изминалите десет години наскрбявах, наравявах се аз с опитвах да навредя на Църквата. Тези хора са два вида. Първите са такива, които искат да навредят на светлата Православна църква по вътрешна убеждение и съзнателно да поухудят Бога. Както ние сме приемници на апостолите, така и те са приемници на онези, които вие съществуващото зло, което води война срещу Господа и Неговата Църква от първия ден и ще я води до последния. Те са нийножко малцинство. Молим се за тях и се надяваме на Бога за тяхното изправление. Но докато сме тук и носим отговорността, която ни е възложена, няма да оставим хулителя на Бога да безчиства, без да ги назоваме и изобличим. Както се казва напоследък толерантни сме, но не можем да бъдем толкова безскрайно толерантни, че да слушаме как Бог бива хулен и да се усмиваме любовно. Не очаквайте това от нас.

В другата, голямата група, попадаат хора, които неволно са се поддали на козните на представителите на първата група, за която говорих, и повтарят невяотно техните учори и хули към Църквата, смият я, че по този начин и правят услуга. Те са добри хора, но за жалост, са се поддали на популизма. Популизъм е, защото популярен е за критикувана Църквата. Впрочем, чуите едно църковно определение за популизма: „Ще дойде време, когато човешите не ще търпят здраво учение, но водени от своите похоти, ще си насбедят учители да им гъделичкаят слуха. Те ще откъснат слуха си от истината и към бисни ще се обърнат“. Това е казал св. апостол Павел. Той веднага ни дава и решението: „Но ти върв всичко бодърствуй, съврий претърши, дело на благосветник извърши, службата си добре изпълни“ (2 Тим. 4:3-5). Тъй че, да си гледаме службата, да извършваме дела на благовестие, да потършим. Бог ще се погрижи за всичко останало.

Имало е през изминалите години към нас много упреци и критики. Когато критиките са били справедливи и са били отпратени от въздържани хора, ние сме ги приедали и сме били благодарни за тях. Когато обаче критиките бяха отпратени от хора, които се водят православни само номинално, а критиките им са израз само и единствено на собствената им охота, когато критиките имаха за цел само да възвеличат критикуваната Църква и да го направят „популярни“, то в тези случаи ние разбираме с болка, че тези хора не вредят толкова на Църквата, колкото на самите себе си. Пак св. ап. Павел е казал на коринтяни: „Ако някой ме е отгорчил, то не ме е отгорчил, а дофиде, да не кажа много, всини ви. Доста е за такъв наказане от мнозинство; така че за вас о-добре да му простите и да го утешите, за да не пропадне той от преголяма скръб. Затова моля ви да покажете към него любов“ (2 Кор. 2:5-8). Колкото и да е далече от мястото на дебат, не успяа и няма да успент. Процаваме им, обачеме ги и се молим да спрат навреме, преди да са пропаднали от преголяма скръб, когато осъзнаят какво са причинили не толкова на Църквата, колкото на себе си. Този, който огорчава несправедливо Църквата, претърпява наказание от мнозинството. Лично апостол Павел е заострил вниманието ни върху този факт. Повтарям. Този, който огорчава несправедливо Църквата, претърпява наказание от мнозинството. Разбирайте го както искате или, ако искате, се правете, че не го разбирате. С две думи, благодарят на добронамерените ни критики и прощаване на недобронамерените.

Нека всички заедно намерим начина да им покажем, че ги обичаме, да ги утешим и в крайна сметка да им помогнем да се спасят.

Благодарят на въроятно съществуване на Пловдивска епархия. Благодарят им за тяхното съвместно служение, за грижите, които полагат за

енорнашите си, за трудовете им за благоинието в богослужението и благопешето на храмовете, за всички, което тези воини на Бога правят едседивно и ежседочно и върху чийто плещи се крепи епархийската ни църква. Ако нещо е постигнато в Пловдивска епархия – те са го постигнали. Дано съм успял да ги убедя колко си уважаван и обичан, и колко важен за Църквата е всеки един от тях. Ако те чувстват днес епархийски, викарни епископи, протосинегл, духовни надзорници, епархийски съветници, църковни настоятели и всички труженници на Божията нива

Благодарят на епархийските съветници, викарни епископи, протосинегл, духовни надзорници, епархийски съветници, църковни настоятели и всички труженници на Божията нива

ли и архиерейските наместници, на хилядите църковни настоятели, на клерисите и клисарите, на скромните жели, които безвъзмездно помагат в личен труд в църквите ни, на учителите и учителките, на вчерошните, на всички боготелети и спомоществователи на нашите църкви и на църковното дело. За съжаление аз не мога да ви въздам заслуженото, но се моля непрестанно и вярвам безусловно, че Бог ще ви възнаградя щедро за всичко, което правите за Неговата Църква.

Благодарят на Негово Свещителство Българския патриарх Неофит и на моите огорчава несправедливо Църквата, претърпява наказание от мнозинството. Лично апостол Павел е заострил вниманието ни върху този факт.

През каквито и перипетии да е минавал, под каквято и натиск да е бил подлаган, Светия Синод, чийто еднодушно решение и достойна позиция в Църква винаги е били силно и единен в отстояването на чистотата на православната вяра. За мен е чест да принадлежа към съставна на Светия Синод, чийто еднодушно решение и достойна позиция в Църква винаги е били силно и единен в отстояването на чистотата на православната вяра. За мен е чест да принадлежа към съставна на Светия Синод, чийто еднодушно решение и достойна позиция в Църква винаги е били силно и единен в отстояването на чистотата на православната вяра. За мен е чест да принадлежа към съставна на Светия Синод, чийто еднодушно решение и достойна позиция в Църква винаги е били силно и единен в отстояването на чистотата на православната вяра.

През каквито и перипетии да е минавал, под каквято и натиск да е бил подлаган, Светия Синод, чийто еднодушно решение и достойна позиция в Църква винаги е били силно и единен в отстояването на чистотата на православната вяра. За мен е чест да принадлежа към съставна на Светия Синод, чийто еднодушно решение и достойна позиция в Църква винаги е били силно и единен в отстояването на чистотата на православната вяра.

Няма, но не на последното място, искам да изкажа една по-специална признател-

АРХИЕРЕЙСКИ СЛОВА

ност. Към едно друго изповедание. Знаете, че в Пловдивска епархия православните християни от стотини години насам живеят заедно с мнозинци, използвайки исляма. Жиеем мирно, в съласие и говор, при гълно взаимно зачитане и уважение. Чул ли е някой на територията на Пловдивска епархия да е имало прояви на нетолерантно състояние между изповеданията? Да е имало прояви на религиозна вражда? Не, и доколко зависи от мен, доколко зависи от православните християни, няма и да чуе.

Защо казвам това? Казвам го, защото напоследък много се говори за междурелигиозната нетолерантност. Идеята, че светът е обет от религиозна нетолерантност се разпространява, забележете, не от представители на самите изповедания, а от светски дейци. От държавници, от интелектуали, от представители на медиите и от други светски лица, които, всеки един взет сам за себе си, са или откровенно атеисти, или са хора, открили се от въртата. Тоест за това, че имало неприязни между религиите, говорят лица, които отричат религията по принципи. Районът на света, историческа люлка на Православие, е обханат от плямъците на войната. В район, в който от повече от хиляди години християни и мюсюлмани живеяха мирно, изведнъж се наложи да се налага религиозна толерантност! В тази война, както се твърди от мюсюлманските представители на традиционното за България източноправославно изповедание и носени поради тази причина главноотворност толерантност в поверените на Бога области, не приемаме съвети от вършини на Църквата лица за това как и по каквъ начин се обичуват представители на другите общности. Въпросите на междурелигиозния диалог са на първо място вътрешноцърковен въпрос и на второ място – въпрос, който засага като вярват, че Бог съществува. Там, където през последните години се е случила проява на религиозно насилие, винаги, след като се поразорвите в казуса, установявате, че се касае за действия на платени наемници, продали животите и душите си на някой враг на вярата, враг на религията и враг на Бога. Тоест религиозна нетолерантност между двете основни за нашия регион изповедания няма. Тя се провоцира, за да може да се оправдае войната.

Най-отговорно заявявам: към мюсюлманите, живещи на територията на Пловдивска епархия, ние сме се отнасяли, отнасяме се и ще се отнасяме с уважение. Точно както и те се отнасят с уважение към нас, немо, което многократно сме имали възможност да почувстваме. Това е така и така ще бъде. Защото именно религиозните изповедания носят отговорност за мира в страната. Ние сме абсолютно наясно с тази отговорност и понеж я носим от неколкокотин години насам, знаем как се носи. Никой чужд гражданин, особено глкъ представител на държавия, възникнали практически онзи ден, от гледна точка на историческата перспектива, няма право да ни обяснява, точно нас да обяснява, как се гарантира мултикултурното и мултирелигиозното съжителство. Никоие българско светско лице, което не е направило нищо за друго едно от историческите съществуващи на територията на днешна България изповедания, няма основание да ни учи как се ръководи религиозна общност и по каквъ начин тя следва да обслужва с представителите на другите религиозни общности. Аз, като представител на традиционното за България източноправославно изповедание и носени поради тази причина главноотворност толерантност в поверените на Бога области, не приемаме съвети от вършини на Църквата лица за това как и по каквъ начин се обичуват представители на другите общности. Въпросите на междурелигиозния диалог са на първо място вътрешноцърковен въпрос и на второ място – въпрос, който засага като вярват, че Бог съществува. Там, където през последните години се е случила проява на религиозно насилие, винаги, след като се поразорвите в казуса, установявате, че се касае за действия на платени наемници, продали животите и душите си на някой враг на вярата, враг на религията и враг на Бога. Тоест религиозна нетолерантност между двете основни за нашия регион изповедания няма. Тя се провоцира, за да може да се оправдае войната.

Най-отговорно заявявам: към мюсюлманите, живещи

ност. Към едно друго изповедание. Знаете, че в Пловдивска епархия православните християни от стотини години насам живеят заедно с мнозинци, използвайки исляма. Жиеем мирно, в съласие и говор, при гълно взаимно зачитане и уважение. Чул ли е някой на територията на Пловдивска епархия да е имало прояви на нетолерантно състояние между изповеданията? Да е имало прояви на религиозна вражда? Не, и доколко зависи от мен, доколко зависи от православните християни, няма и да чуе.

Защо казвам това? Казвам го, защото напоследък много се говори за междурелигиозната нетолерантност. Идеята, че светът е обет от религиозна нетолерантност се разпространява, забележете, не от представители на самите изповедания, а от светски дейци. От държавници, от интелектуали, от представители на медиите и от други светски лица, които, всеки един взет сам за себе си, са или откровенно атеисти, или са хора, открили се от въртата. Тоест за това, че имало неприязни между религиите, говорят лица, които отричат религията по принципи. Районът на света, историческа люлка на Православие, е обханат от плямъците на войната. В район, в който от повече от хиляди години християни и мюсюлмани живеяха мирно, изведнъж се наложи да се налага религиозна толерантност! В тази война, както се твърди от мюсюлманските представители на традиционното за България източноправославно изповедание и носени поради тази причина главноотворност толерантност в поверените на Бога области, не приемаме съвети от вършини на Църквата лица за това как и по каквъ начин се обичуват представители на другите общности. Въпросите на междурелигиозния диалог са на първо място вътрешноцърковен въпрос и на второ място – въпрос, който засага като вярват, че Бог съществува. Там, където през последните години се е случила проява на религиозно насилие, винаги, след като се поразорвите в казуса, установявате, че се касае за действия на платени наемници, продали животите и душите си на някой враг на вярата, враг на религията и враг на Бога. Тоест религиозна нетолерантност между двете основни за нашия регион изповедания няма. Тя се провоцира, за да може да се оправдае войната.

Най-отговорно заявявам: към мюсюлманите, живещи

на Близкия изток. Вярвам, че тези мои мисли биха били споделени нагълно и от представителите на мюсюлманското изповедание.

АРХИЕРЕЙСКИ СЛОВА

на Близкия изток. Вярвам, че тези мои мисли биха били споделени нагълно и от представителите на мюсюлманското изповедание.

Обични в Господа братя и сестри, Винчи усещае, че живеem в преломна историческа епоха. Преди около двеста години по света тръгна да шества нудата, че човекът няма нужда от Бог, че човекът е бог. През последните сто години първо в отделни страни, а после навсякъде в християнския свят, Господ Исус Христос и Неговата Църква бяха подложени на гонения, каквито не е имало в ранните векове. Не виждам никаква разлика между вървялите на християните и обещаванията на християните в бележития днеш поггвеания, показвани днес по телевизията. Не виждам никаква разлика между присмеху и униженията, на които са били подлагани първите християни и присмеху и униженията, на които са подлагани християните днес. И, не е ли чудо! Точно както всички рещават, че християнството и с Църквата е свършено, точно в този момент върбата в Бога се завръща. Религиозното чувство в хората започва да се завръща. В момента, в който така наречените „елити“ рещават, че религията няма значение, същите тези телевизионни екрани, които те манипулират, започват да ни показват, че религията има голямо значение. Точно когато слитите рещават, че най-сетне са освободили човечеството от Бога, учени от световна величина заявяват, че всъщност Бог съществува!

Чувствам, че в следващите десет години ще се случат събития, които ще убедят и последния отстъпник от въртата, че Бог съществува. Ние, вярващите православни християни, знаем това и за разлика от невярващите можем да разчитаме знаците. Знаете са в един елементарни причинно-следствени връзки, които гласят, че всяко действие поражда равно по сила противодействие. Или по-просто казано: Бог поругаван не бива. На нашата отговорност лежи да обясняваме това, внимателно и ненатрапчиво, с любов към всеки човек, в който виждаме изображение на Бога. По този начин ще помагаме на все повече и повече хора да стъпят на спасителния път на въртата. В името на нашите дедца, за доброто на богоспасеащата Пловдивска епархия и на изстрадалия наш народ, който заслужава подостен живот.

Благодарят още веднъж на всички ви и ви приканвам да се настроим с радост, достойно и за почетен задачите, които бъдещето ни е подготвило и за чийто изпълнение Бог ще ни подкрепи и помогне.

Произнесено на 12.02.2017 г., гр. Пловдив

Ваше Високопреосвещенство дядо Николай, митрополит Пловдивски, Ваши Високопреосвещенства и Преосвещенства, боголюбиви отци, възлюбени в Господа братя и сестри.

Доклад на Ловчанския митрополит Гавриил за св. Лука Войно-Ясенецки

ПАСТИРЪТ МЪЧЕНИК

Стилска: www.predanie.bg

Наистина трудно може да се измисли по-добър начин да отпразнуваш един личен празник, юбилей, 10 години от каноничния избор, от такова прекрасно духовно тържество, което дядо Николай организира. Ние сме благодарни, че можем да присъстваме тук. Знаем, че в Пловдив, и въобще в тази област, хората винаги са се отличавали с особена църковност и религиозност. Благодарение на десетгодишните трудове на дядо Николай това дело се развива. И ние вземаме пример. Макар че той е по-млад от нас, има много неща, в които можем да се поучим от него.

Ползвал съм най-вече автобиографията на свети Лука Войно-Ясенецки. Тя е озаглавена „Аз обикнах страданието“. Трябва да кажа, че в нея той по никакъв начин, ни най-малко, не намеква за себе си, че е светец или че е някакъв особен човек. Просто искрено разказва за събитията и много самокритично говори за себе си. Дори е имало такъв случай от времето, когато е завършвал своите „Очерци по гнойна хирургия“. Тогава все още не е имало антибиотици и методът му за лекуване на хора се оказал изключително ценен. Трудът му е преиздаван няколко пъти и мисля, че и днес сигурно не е изгубил актуалност. Той много се е съкрушавал, че му се налага да работи с труповете, а е бил вече епископ. Считал е това за много лошо, но му се налагало да получи материал за своята книга. Веднъж в порива на такива мисли чува глас от другия свят: „За това недей да се разкайваш!“ Ето вижте, Сам Господ го е успокоил в неговото отношение – смирение и критично към себе си. И тогава разбрал, че работата по този труд е богоугодна.

Аз съм озаглавил този доклад „Пастирът мъченик“. Свети Лука Войно-Ясенецки, митрополит Кримски и Симферополски, в света Валентин, е роден през 1877 г. в град Керч. Имал е влечение към изобразителното изкуство. Имал е и талант. В Киев той е завършил заедно с гимназията и художественото училище. Искал е да завърши Петербургската академия по изобразителни изкуства, но веднъж се замисля и си казва: „Не трябва да върша това, което ми харесва, а трябва да върша това, което е полезно и нужно на страдащите хора“.

Тогава в Русия, особено в селата, е имало голяма липса на добри лекари. Хората са страдали от много болести и епидемии. Св. Лука е искал да стане лекар, но не в някоя спокойна клиника, а там, по селата, където да лекува най-обикновените, бедни и нещастни хора. Но това не се изпълнило. Поне не и по негова воля.

Трябва да кажа и друго, че той произхожда от не особено религиозно семейство, но когато учи в Киев всекидневно по един-два пъти посещава Киево-Печорската лавра. Знаем тя какво съкровище е на нетленни чудотворни мощи. (С Негово Светейшество Българския патриарх ходихме преди няколко години там и ни дадоха малко миро, което всеки ден се появява на един череп. Събират капчиците миро...) Явно това е оказало на свети Лука огромно влияние в неговото духовно развитие.

Той завършва за лекар, но започва Руско-японската война и отива във военнополова болница. Там се запознава със своята бъдеща съпруга, Анна Васильевна Ланска. Започва да работи и по книгата „Очерци по гнойна хирургия“. Но през 1919 г. неговата съпруга почива от туберкулоза. И той се измъчва, че бидей-

ки лекар, не е могъл да ѝ помогне. Но тогава тези болести трудно са се лекували и много хора не са могли да бъдат спасени. Така и своята скъпа обична съпруга не е могъл да спаси.

Тя му оставя четири деца. Свети Лука се молел на Господ да му открие как да постъпи с тях. Идва му мисъл да помоли една друга медицинска сестра, която е била бездетна, дали не би поела грижата за децата му. И за негово учудване... Не за учудване, че Господ е чул молитвите му, но – че тя се е съгласила. И действително, през всичките години е гледала неговите деца със своята малка заплата. А по този начин той е можел да бъде спокоен навсякъде, където го е пратил животът – в конц-лагери, в затвори, да лекува хора.

Тогава се появява и живеоцърковният разкол. Това е втори удар върху Руската православна църква. Разколниците са се опитвали да доказват на съветската власт, че те са лоялни, че те са полезни и че другите трябва да бъдат унищожавани. Действително години наред съветската власт ги е толерирала, докато накрая ги е забранила. Но това не е станало скоро. Много от свещениците са се съблазнявали. Някои епископи са преминавали на другата страна и се е получила липса на духовенство. А е естествено много духовници са затваряни в лагери. Ние знаем, че в един момент в Руската църк-

ва е имало само трима свободни епископи. Другите са били или унищожени, или са се намирили в затвори. Дотам се е било стигнало.

През 1921 г. св. Лука се съгласява с предложението на владика Инокентий Ташкентски и приема ръкоположение за свещеник. Започва веднага да ходи в расо и с кръст. И така изнася своите лекции в университета. Благославя е хората. Вие си представяте какво е означавало през онова време така да постъпваш. Друг е въпросът, ако той е бил заварен свещеник. Но това е предизвикателство към атеистичния режим – в това време известен, знаменит професор, а той вече е бил такъв, да стане духовник... Те са приемали това като подигравка с тяхната борба с религията. И той всичко е направил с единствената цел, че е виждал, че хората имат нужда и от лекар, и от духовник. И двете неща са необходими за изтравалия народ.

След това през 1923 г. приема епископска хиротония. Служил е много често и всяка неделя вечерта е правел дълги беседи, които са били основно насочени срещу материализма. Това е била най-голямата съблазън по онова време – че „няма душа“, „няма Бог“, че всичко е материално. Свети Лука е изнасял своите смели лекции. Много пъти е участвал в диспути. Имало е и жалки картини, в които бивши мастити духовници, свещеници, са

спорили с него, като са опитвали да докажат, че „няма Бог“. Ето вижте я и другата страна. Той разказва за един от тях, който след това се разболял от страшна болест и даже сестрите, които партията е пращала да го гледат, не са могли да изтърпят около него – проклетията, ругатните му и страшното зловоние, което излизало от него. Такова е било наказание за този свещеник.

Предлагали са му хирургическа катедра в Москва, ако се откаже от свещенослужението. Естествено той категорично не се съгласява да направи такова нещо и затова го изпращат на заточение. Три пъти е бил на заточение. Общо 11 години е прекарал в затвори и концлагери. И много пъти са му давали да разбере, че ще му облекчат участието, ако и той спре с някоя неща. Например, той пише: „За благославянето и църковните проповеди ми се наложи да платя скъпо“. Изпращали са го на заточение винаги някъде в Далечния север. Предупреждавали са го да не благославя хората и да не проповядва. Казвал, че това не може да стане. След това за наказание го изпращат по-далече, през самата зима, на 200 км зад Полярния кръг, в открита шейна, в която някои считат, че просто човек трудно може да остане жив. Вероятно това е била и целта. Но Господ го запазва. Ето какво е търпял светецът! Ако е спрял да благославя и да проповядва, нямало чак толкова да го притесняват. Вижте, той не се прославя в своята автобиография, но ние ги виждаме тези факти. Знаем колко струва това за един човек.

За да завърши своя труд – „Очерци по гнойна хирургия“, така необходим за военно-полевата хирургия, епископът пише на маршал Климент Ворошилов да му бъде дадена възможност да работи в медицинска библиотека. Маршалът му ходатайствал, а докато св. Лука бил в град Томск, успял да изчете в библиотеката всички книги, които са касали гнойната хирургия. Четял е на немски, на френски и на английски. Вижте колко добре е владеел тези езици, за да може това да му помогне да завърши своя капитален труд.

Светецът разказва един свой случай от затвора, където спасил живота, както сам казва, на един мошеник. Явно на някакъв крадец или разбойник, понеже лекарят на затвора бил много неопитен. След това всички углавни затворници започнали да се отнасят към него с голямо уважение. Не, Лука не е гледал какъв е човекът, а дали може да му се помогне. Трябва да кажем, че когато са го пращали в изгнание, на спирките навсякъде хората са знаели и са го чакали. Посрещали са го с голяма любов. Той ги е благославял. Служел е молебен. И на много места е оперирал със съвсем примитивни средства. Не се помни негова операция, която да не е завършила благополучно. Имало случаи с ножче, с ножица да прави операция. Един път не е имало конци. Зашива раната с коса от човек. След години среща този човек напълно здрав.

Но трябва да кажем, че това е не само защото е бил добър лекар, а и Господ му е помагал. Човек да издържи мъченичество за вяра, трябва да има Божия благодат, иначе това не е възможно. И колкото по-трудни са изпитанията, толкова повече Божия благодат се изисква. За да може човек да издържи, да не се пречупи. И той е бил такъв случай.

Пише, че бил изпратен по време на войната в Красноярск, където е развил голяма хирургическа дейност. Разказва: „Ранените офицери и войници много ме обичаха“. Оттам е получил грамотата от Западносибирския военен окръг.

ЧУДЕСА ПО ЗАСТЪПНИЧЕСТВОТО НА СВ. ЛУКА

На 1 януари 1997 г., като се събудих, на лявото си слепоочие забелязах подутина, голяма колкото монета от петнадесет копейки. Тя напомняше за себе си с болезнено усещане. Хирургът ми назначи операция, но преди нея аз изпросих благодатната помощ на светителя Лука, докосвайки със слепоочием си стъклото на раката. И Великият изцелител ми изпрати избавление. Това беше урок за моето маловерие.

Йерей Александър

В края на май – началото на юни 1998 г. до мощите на светителя Лука се приближи една жена и се оглака от силна болка в сърцето. Болката беше толкова силна, сякаш всеки момент щеше да настъпи смърт. Отец Леонид каза: „Обърни се към светителя Лука: „Светителю, отче наш Лука, помози се за мен на Господа да ми прости греховете“.

Тя целуна нозете на Светителя и Внезапно почувства удар в сърцето, дори потрепери. Сърцето спря да я боли.

Протоиерей Леонид Дунаев

Йерей Йоан Шимон, клирик от Свето-Троицкия храм, свидетелства: „Двегодишно дете се разболя много тежко и се намираще в реанимацията с диагноза отравяне. Майката дойде в храма и усърдно се молеше при мощите на светителя Лука.

Гледайки неговата икона, намираща се над раката, тя видя, че образът на Светията се променя пред очите ѝ. Той беше ту в мантия, ту в расо.

Майката веднага ме повика при детето в болницата. Аз го причастих със Светите Христови Тайни и скоро то оздравя“.

Декември 1999 г.

Из книгата „Светителят хирург“

От стр. 6

Бил е награден с медал „За доблестен труд във Великата отечествена война“. Тогава вече властта го оценява. Започва да търпи неговата вяра, защото вижда, че този човек е спасил стотици хора. Тогава и съветското правителство е променило в някаква степен отношението си не само към него, но и към Руската църква. Естествено далече не докрай, но все пак... Като е видяло вярващите хора, които до вчера са били затваряни в лагери, как са се борили за свободата на своята страна, как са давали мило и драго тя да победи, то е забранило разколническата „жива църква“, защото нейните членове са се оказали страхливи.

През 1946 г. св. Лука е бил награден със Сталинска премия – I степен, за своя труд по гнойна хирургия. Получил е парична награда. Той раздава тези пари за благотворителност и социални нужди. Трябва да кажем, че като митрополит Кримски и Симферополски всеки ден при него са се хранели 20-30 души – хора бедни, немощни са участвали в неговата архиерейска трапеза.

През 1943 г., когато официално е освободен от лагерите, е възведен в сан архиепископ и е назначен в Тамбовска и Мичуринска катедра, а през май 1946 г. е преведен на длъжност архиепископ Кримски и Симферополски. Такъв той остава до края на своя живот през 1961 година.

В последните години на своя живот той ослепява напълно. Имал е проблеми със зрението. Веднъж, когато са му правели операция на едното око, трябвало да лежи, но в този момент се разболел неговият син и той отишъл да му помогне. Така ослепява изцяло с едното око. Жертва себе си, за да помогне. Целият му живот е бил саможертва.

Преди да ослепее, всеки ден е служил света Литургия. Представете си, всеки ден! Ние духовниците знаем какво означава това. За да служи Литургия, трябва да четеш правило, има особена подготовка, трябва сили, а е страдал от подагра и от диабет и е трябвало преди служба много сериозно да си бинтова краката. И почти никой не е знаел за тези негови страдания.

Написва също и книгата „Дух, душа и тяло“. Там си поставя за цел да покаже на невярващите съкровищата на Православието. По това време то е било основната борба срещу неверието и атеизма.

Избран е и за почетен член на Московската духовна академия. Тук е мястото да сподела мнения на някои хора за него. Вярващи, които са присъствали на неговите служби, са запомнили служението му завинаги. Всяка негова дума е била ясна, попадала дълбоко в сърцето. Особено вдъхновено четял „Великия покаян канон“ на свети Андрей Критски. Защо? Защото той се е каел. И затова е бил особен. Когато свещеник служи, когато се вживява в службата, той влияе и на хората. Св. Лука не просто е говорел. Хората са чувствали, че това, което казва, идва от дълбочината на душата му. Той е обичал този канон. Защото не е бил човек, който си въобразява, че е светец. Считал се е за грешен човек. Между другото, най-основното качество на всеки един светец е било неговото искрено и дълбоко смирение. Такъв е бил свети Лука Войно-Ясенецки. Без такова смирение няма истински светци. Има хора в прелест.

Починал е в много знаменателен ден – празника на Всички руски светии. Явно Господ по този начин е показал на хората кой всъщност е св. Лука Войно-Ясенецки. Погребалната процесия е била около 3 километра, и то във време, в което ще забележат какъде ходиш... Много хора сигурно не са се и решили да участват в нея.

И чудеса са започнали да стават за много хора, които се покланяли тогава на гроба му. Чудеса, които стават и до ден днешен.

Канонизиран е като месточтим от Украинската православна църква, която е и Руската православна църква, а през 2000 г. с решение на архиерейския събор на РПЦ светител Лука Войно-Ясенецки е причислен към лика на руските светии.

За „Очерци по гнойна хирургия“ много учени отбелязват, че е написана с голяма любов към страдащия човек и с голяма любов към читателя.

По време на разпит казал за живоцърковниците: „Този, който прислужва на съветската власт, потъпква Христовата правда“. Когато чекистът му изкрещал: „С какво право практикуваш медицина?“, владиката Лука отговорил: „Аз не практикувам в този смисъл, който вие влагате в тази дума. Аз не вземам пари от болните, а да отказвам на болните, простете, но нямам право“.

Казвал е много пъти на излекуваните: „Бог ви изцели чрез моите ръце, молете Му се!“ Между другото, той винаги когато е лекувал човека, се е стараел да лекува и неговата душа. Много пъти е казал на някого, че еди си коя страст ако преодолее, да знае, че Господ ще го излекува от дадена болест. И това е ставало.

Когато е оперирал, св. Лука правел с йод кръстче, независимо кой се е намирал около него. Винаги е имало в операционната зала икона на света Богородица с кандило. Веднъж решили категорично да махнат иконата. Той отказал да оперира. Но докарват съпругата на някой голям началник и тя казва, че няма да разреши да я оперира никой друг, освен свети Лука. А той бил категоричен: „Няма, докато не върнете иконата“. Тогава те биват принудени и връщат отново иконата на света Богородица. И той продължава да извършва операции. Мисля, че това е достатъчно, за да видим за какъв човек става дума въобще.

А. Мединцова си спомня: „Владиката винаги казваше, че никога не трябва да осъждаме“. След това: „Никога не осъждайте духовенството. По-добре да осъдите целия свят, отколкото едно духовно лице“. И после тя продължава: „Когато го водела по улиците, вървяхме отдалече и гледахме как като хулиган му дърпаха брадата, плюеха му в лицето. Изведнъж неволно си спомних, че точно така са издевателствали и над Господ Исус Христос“. Това е жена свидетел на тези неща.

„Владиката не таеше, че го преследват заради светата вяра. Казват му: „Свали расото!“ – „Това аз няма никога да направя! Не знам какво искат от мен, аз съм вярващ, помагам на хората като лекар. Помагам и като служител на Църквата. Какво лошо има в това?“

Професорът от Ташкент, Акопян, с когото са били заедно в затвора, казва: „Два пъти на ден владиката заставал на колене, обърнат на изток и се молел без да забелязва нищо около себе си. В килията, напълнена до краен предел, неочаквано ставало тихо. Всички започвали да говорят шепнешком, а между тях имало и мюсюлмани, и невярващи. И някак от само себе си се разрешавали току-що започнали раздиращи спорове“.

Господ по молитвите на свети Лука да даде на всички здраве, дълголетие, успех и да помага на архиереите и пастирите! Имаше една статия наскоро, че ние, в Църквата, като има някой светец – си приписваме, че сме такива като него, а като има някой грешник – го отхвърляме. Не е вярно. Когато има светец, ние правим огромната разлика между него и нас и вземаме пример какви би трябвало да бъдем. Това е истината. Благодаря ви много. И извинявайте.

11.02.2017 г., Пловдив

АМВОН

Св. Лука Войно-Ясенецки

Силата Ми в немощ се проявява

<https://csf.linemaster.ru/>

Свети апостол Павел имал било в плътта. Това било ковачът Александър, който го ненавиждал, преследвал го винаги и навсякъде, причинявал му всякакви неприятности, подигравал го със зли думи. И три пъти се молел свети Павел на Бог, просейки да го избави от това жило в плътта, но Господ му казал: „Стига ти Моята благодат; защото силата Ми се в немощъ проявява. Затова с много по-голяма радост ще се хваля в немощите си, за да се всели в мен силата Христова. Затова добре ми е в немощ, в обиди, в нужди, в гонения, в притеснения заради Христа, понеже, кога съм немощен, тогава съм силен“ (2 Кор. 12:9-10). Но как, как е възможно това – немощният да бъде силен?

Нашето християнско и светско разбиране за духовната сила са съвсем различни. Духовната сила на светските люде има за своя основа самоувереността, самонадеяността, самоунавърждаването. Тази сила е често огромна, но в основата ѝ лежи гордостта, лежи отхвърлянето на всяка Божия помощ, самоунавърждаването, безусловната вяра в своите човешки сили. А Бог се противи на горделиви и само на смирени дава благодат.

Ето там, в притвора, стоят бедни просяци. Те

не се превъзнасят над никого, стоят си с треперещи колена, с наведени глави, смятайки себе си за по-долу от всички. Те нямат нищо свое и се възприемат като нямащи нищо. Те се хранят от тази милостиня, която им дават вие, обличат се с тези дрехи, които получават от вас. Това са бедните материално. И ето такива трябва да бъдат и бедните духом. Те, подобно на телесно бедните, трябва да съзнават себе си като не притежаващи никакво добро, зависещо от тях самите. Те съзнават себе си като съвсем бедни в добродетелите. Те искрено мислят и говорят, че всичко добро, което вършат, го вършат не със собствена сила, не със свои добродетели, а по Божията благодат. Те смирено смятат себе си за по-долу от всички. И колкото поправеден е човек, толкова по-дълбоко е съзнанието му за собствената греховност.

Това ще ви се стори странно. Ще кажете: какво е това, как е възможно светиите да се смятат за погрешни от всички? Повярвайте, повярвайте, че е възможно светиите съвсем искрено да са се смятали за погрешни от всички. Как е възможно това? Ето как.

Ако през прозорца в стаята падне ярък слънчев лъч, то в този слънчев лъч

вие ще видите милиони носещи се във въздуха пращинки. Докато не е имало светлина, не са се виждали пращинки; видели са се едва тогава, когато прахта била осветена от слънцето. Духовното зрение на светиите е обострено до крайност, те виждат това, което не виждат обикновените хора, хората от този свят. Техните ум и сърце се озаряват от ярката Христова светлина и в тази Христова светлина чрез своето обострено зрение те виждат в сърцето си всички малки и най-малки грехове, а те са много в нашето сърце. И тогава светият човек казва: „О Господи, Господи! Колко много са греховете в мен!“ И той напълно искрено ще се смята за по-лош, за по-грешен от всички.

Ето това е смиренното – основата на всяка праведност, защото без смирение всички праведни дела нямат цена в Божиите очи.

Само в съкрушените и смирени сърца се проявява великата тайна на Божията сила. За да извършим нещо добро, наистина добро, ние трябва да бъдем смирени. На смирение ни учи Господ и Бог наш Исус Христос. Нима не помните Неговите думи: „Поучете се от Мене, понеже съм кротък и смирен по сърце“ (Мат. 11:29). Кой е бил тъй смирен като Него?

Ето на кое трябва да подражаваме – на Христовото смирение, на смиренното на светиите. Никога не забравяйте страшните думи на апостол Петър: „Бог се противи на горделиви, а на смирени дава благодат“ (Иак. 4:6).

Да бъдем смирени, да бъдем бедни духом, да бъдем немощни – и тогава ще се проявява в нас силата Божия – само тогава.

„И тъй, смирете се погледом към Господ, за да ви въздигне, кога дойде времето“ (1 Петр. 5:6).

Амин.

28 октомври 1951 г.

Из книгата „Силата Ми в немощ се проявява“ (със съкращения)

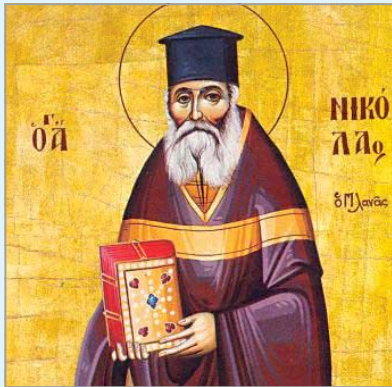
Източник: pravoslaven-sviat.org

ПОДВИЖНИЦИ НА БЛАГОЧЕСТИЕТО

Неуморим в служението**Подвигът на скромното житие на св. Николай Плана**

В Гърция на 2 март се празнува паметта на св. Николай Плана – все още непознат за нас, българите, светец, характерен със своя обикновен живот на свещенослужител в беден квартал на Атина. Подвигът в неговото, на пръв поглед скромно, житие е в постигането на най-великата християнска добродетел – смиренето.

С ежедневното отслужване на св. Литургия в малки църквички на Атина, св. Николай изора духовната нива и облагороди душите на жителите на столицата, освещавайки ги с

благодатта на Божието слово и правейки ги причастни на Тайните Христови.

Днес, десетилетия след кончината му, вярващите християни призовават неговата молитвена помощ и се покланят на светите му мощи, положени в красив саркофаг в една от централните църкви на Атина – „Св. Йоан Предтеча“.

Животът и делото на св. Николай Плана са висок пример за истинско служение в Христа за всеки истински християнин и най-вече за свещенослужителите.

ЖИТИЕ

Свети Николай е роден през 1851 г., на красивия гръцки остров Наксос, от който е и друг наш съвременен подвижник – св. Никодим Светогорец.

Родителите му, капитан Янис и майка му Августина, отрано го наставили и възпитали в благочестие към Бога. Още от детството си св. Николай Плана започнал да проявява своята наклонност и любов към тайнствата и светините на вярата. Обичайки църковните служби, той със сърдечен трепет помагал като шпоаяк в храма, където служел неговият дядо, свещеник Георги Мелисургос. Често си играл, обличайки чаршаф вместо фелон, и подражавал на свещенослужителите. Един ден в църква пълна с такова молитвено чувство, че предизвикал удивление у минаващите. Предопределен от Бога да бъде служител на Светите Тайни, малкият Николай непрекъснато участвал в литургичния живот на Църквата с пост, молитва и бдение.

От рано надарен с дара на прозорливост, той съобщил на домашните си за корабкрушението на бащиния му търговски кораб в същия момент, в който плавателният съд се разбивал до Цариград. Загубата на кораба ил, заедно с целия товар и екипаж, била силен финансов и емоционален удар за неговия баща. Честният капитан от тревоги по изгубените човешки животи на младите моряци и от настъпващите финансови притеснения и задължения се поминал.

На 14-годишна възраст Николай, заедно със сестра си и майка си се принудили да заминат за Атина, където да търсят препитание. Последвали години на изпитания в големия град, далеч от родното място. На 17 години се жени, по настояване на майка си, но жена му умира скоро след брака, оставяйки му син.

На 28 юли 1879 г. е ръкоположен за дякон в храм „Преображение Господне“ в кв. „Плака“, а след пет години, на 2 март 1884 г., е ръкоположен за свещеник в скромен параклис, посветен на св. Илия, в кв. „Монастираки“. Служи на светия олтар в продължение на около 50 години (1884-1932) и в храмовете „Св. Пантелеймон“ и „Св. Йоан Предтеча“ на бул. „Вулицамени“, където днес са и неговите мощи.

Неуморен, благочестив, добросъщеден, честен, предан на служението, скромен, незлобив, смирен, изпълнен с кротост, излъчващ благодат и нравствена чистота! Той служел ежедневно света Литургия в про-

дължение на половин век, често отслужвал бдениа и молебни канони. Това са свидетелствата, които илме за него от очевидци – деца, които са го виждали как стои по време на служба издигнат над земята, както и писатели, като Пападиамантис и Моратиу, които ни оставят писмени документи за този беден и простосърдечен, но същевременно мъдър, умен, по детски чист свещенослужител.

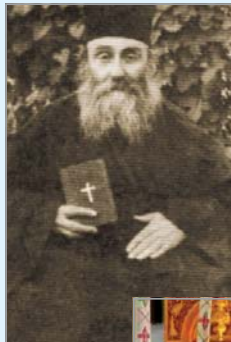
Не се привързал никога към парите, веднага и винаги раздавал на бедните спечеленото. Поддържал 11 семейства на вдовици и сираци, които подпомагал с години, докато децата отраснат до 14-годишна възраст. Помагал е на млади дякони да се изучат. Бил неуморим в служението. Човек, който живее чрез молитва и пост, служение на ближния и Бога! Неук, но омъдрен от Бога, съчетаващ детска наивност с дълбока разсъдителност, простота – с ловкост в отговорите. Господ го прославя с дара на чудотворството. Гонител на бесове, лечител, молитвеник, мъдър светник.

Преставил се в Господа през 1932 г., в Неделята на Блудния син, в 10 ч. вечерта, след като в този ден отслужил св. Литургия. Тялото му е оставено 3 дни за поклонение, на което се стича почти цяла Атина.

На 29 август 1992 г., след като е прославен официално за светец на Гръцката православна църква през 135-я Синодален период (1991-1992 г.), мощите му са изложени в сребърен саркофаг в десния притвор на храм „Св. Йоан Предтеча“, където са и днес.

Силва МАРИНОВА

Снимка: Орθόδοξος Συναξαριστής

ЗАПОЧНА АБОНИРАНЕТО ЗА „ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК“ ЗА 2017 Г.

1 година 30,00 лв.
6 месеца 15,00 лв.
3 месеца 7,50 лв.
ед. цена 0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 980-30-16, центр. 987-56-11/245,
e-mail: sinizdat@gmail.com

Отговорен редактор на броя:

Александра Карамихалева

Материали се приемат в електронен формат.

„Даруй ми зрети моя прегрешения и не осуждади брата моего“

Снимка: Мелнишки

Ваше Светейшество, Ваше Преосвещенство, благоговейни отци, възлюбени в Господа братя и сестри,

Събрани тук, в този величествен храм, от нашата обща вяра в Иисуса Христа и според повелята на Светата ни Църква, в първия ден на Великия пост изслушахме ирмосите, стиховете, припевите на затргования всяка тървеща Бога душа Велик покаян канон на св. Андрей Критски.

Ако по време на четенето на Канона съсредоточено внимаваме в смисъла на тези прости за разбиране думи, то те неволно ще се прелетат с нашия собствен духовен опит, предизвиквайки у нас искрено покаяно чувство и съпричастност към болката на всеки каещ се вярващ. Това е болката на каещия се Адам, който плаче пред вратите на Едем, и която се разпространи върху неговите наследници и вече много години раздира сърцата ни, защото вратите на Рая се затвориха за нас. Или по-скоро затвориха се заради нас, заради греховете ни, които волно или неволно повтаряме всеки ден и така запечатваме своя избор – да бъдем близо до Бога, или да бъдем близо до себе си, до своите навици, претенции, изисквания...

Ех, ако можехме поне за миг да забравим себе си, своето Аз, своите права, своите желания... щяме да заприличаме на Ангели, които се занимават само с това да прославят и служат на своя Създател..., но уви! Всеки от нас, погълнат от самоунищожителен егоизъм, се занимава повече със задоволяване на своите си прищевки, отколкото да жертва нещо свое в полза на друг.

Може ли този наш вездещ егоизъм да се обърне в наша полза, ако успеем някак да погледнем на него през призмата на живота в Христа. Основният признак на егоизма е, че човекът, заразен с тази душебна болест, вижда само себе си и себе си поставя за еталон и мярка на всички неща. Добре... нека тогава, водени от непреодолими си егоизъм, да насочим погледите си от ново единствено към себе си, но нека този път да видим само нашите грехове, страсти, недостатъци... Нека впрегнем всичките си усилия да изследваме нашето немощи, своите собствени самозаблуди и ефимерни мечтания; философии и теории... Нека оставим за малко настрана своя ближнен, да не се занимаваме с неговите недостатъци, а водени от своя егоизъм – да погледнем себе си, само себе си...

Уверявам ви, възлюбени в Христа Иисуса братя и сестри, няма да ни остане и секунда свободно време, за да се заловим отново да видим „греди“ от очите на братята си, защото „сламката“ в нашето собствено око ще ни дразни и не ще ни дава покой, ще предизвиква непрекъснат поток от съзлия... И тогава Милостивият Бог ще ни надари с този велик дар на себепознанието и всеопрощението, за който Му се молим с молитвата на св. Ефрем Сирий през тези дни: „Ей, Господи Царю, ... даруй ми зрети моя прегрешения и не осуждади брата моего, яко благословен еси во веки веков. Амин!“

† Мелнишки епископ
ГЕРАСИМ
27.02.2017 г.,
Столичен катедрален храм „Св. Негеля“

Сумите за абонамент да се изпращат по банкова сметка или с пощенски запис на името на Танка Тончева Христова, като се изписват точният адрес и пощенският код на абоната!

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ:
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG97UNCN96601018147018, BIC код: UNCRBGSF

„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изображения и не бива да се използва за битови нужди.